

UTVA:

Čudotvorni kresilnik.

(Po Andersnu.)

(Dalje.)

je bi lahko videl kraljično?« vpraša vojak.

»To je nemogoče! Prorokovano je bilo ob njenem rojstvu, da se bo omožila z navadnim vojakom. Da bi to preprečil, jo ima kralj zaprto v belem gradu, ograjenem z devetimi zidovi. Nihče razen kraljeve družine in dvorjanov ne sme in ne more do nje,« mu razlagajo.

Rad bi jo pa vendar videl, si misli vojak, a kako in kje? Medtem pa veselo živi tjavendan. Obiskuje gledišče, se vozi v kočiji po kraljevem mestu in deli miloščino. To poslednje posebno rad, ker še ni pozabil, kako hudo je biti človeku brez cvenka. Sedaj je bogat, poln dragocenih oblek. In tak, kakršen je bil, si je kmalu pridobil mnogo prijateljev. Vsi ga občudujejo in hvalijo, in to mu je od sile všeč.

A žal, kupček njegovih zlatnikov se je od dne do dne bolj krčil. Vedno je le jemal in nikdar nič pridal. Tako sta mu nekega dne ostala samo še dva zlata.

Preseliti se mora iz lepih soban v podstrešno sobico. Sam si mora snažiti črevlje, in prijateljev ni nič več k njemu, zakaj številne stopnice, ki drže do njegove sobice v podstrešju, bi jih preveč upehale.

Tako sedi sam samcat nekega večera v svoji sobici v temi. Kar se spomni na kresilnik.

»Nekoliko luči si pa vendar lahko naredim,« pomisli, »da ne bom tu v temi, sicer me še podgane snedo.« To reče, pa ukreše kamen. Komaj pa se zaškri, se odpro vrata, med vrati pa oni pes z očmi, velikimi kakor skodelice...

»Kaj želiš, moj gospod?« pravi kuže in prijazno mahlja z repom.

»Oho, takšna je ta stvar,« pomisli vojak. »O, če je tako,« pravi brzo, »prinesi mi denarja, zakaj suh sem kakor poper!«

Kakor blisk je pes odšel, kakor strela prišel in v gobcu polno mošnjo bakrenega denarja.

»Aha,« pomisli vojak, »sedaj vem, kako je s tem kresilnikom. Čim ukrešem enkrat, pride baker; ukrešem dvakrat, dobim srebro; ukrešem trikrat, pa zlato.« In tako je bilo.

Zopet se preseli iz podstrešja v svoje prejšnje sobane. Obleče in obuje se gosposko, tako da so ga takoj stari prijatelji zopet spoznali in visoko čisiali.

Nekega večera pa se spomni vojak zopet kraljične, ki cvete v bajni lepoti v belem devetkrat obzidanem gradu. »Ali res ni mogoče, da bi jo videl?« Spomni se na pse, ki bi mu morda pri tem lahko pomagali. Vzame kresilnik, ukreše, in bliskoma je bil pes pred njim z očmi, velikimi kot skodelice.

»Želiš, gospod?«

»Sicer je noč,« se opravičuje vojak, »toda nepopisno rad bi videl kraljično. Samo trenutek bi jo rad videl!«

Kakor misel je izginil pes. A preden se je vojak zavedel, je bil nazaj s kraljično. Ležala je psu na hrbtu in spala. In bila je resnično tako lepa, da je vsakdo lahko takoj vedel, da je to kraljična. Ni se mogel vzdržati junak in gorko jo je poljubil na čelo. Nato jo je kuže zopet pobrisal s kraljično nazaj. Ko pa se je zdanilo in je kraljeva družina sedela pri zajtrku, pove kraljična o svojih čudovitih sanjah, o čudnem psu, ki jo je nesel k lepemu junaku, kateri jo je poljubil.

Kralj in kraljica sta se spogledala. »Lepe reči,« sta zastokala. Nato pa sta odredila, da mora zvesta stara dvorjanka Marjanka čuti vso noč ob kraljični postelji in paziti, ali se ji resnično sanja ali pa je kaka zvijača vmes.

Ko pride noč, junaku ni miru. Koprneč po prelepi kraljični, pozove psa, da mu jo privede. Zopet pride kuže, jo vzame in odbeži z njo kakor blisk. Dvorjanka Marjanka za njima kakor veter in toliko, da ju je videla izginiti v vežo velike hiše. »Aha, da le vem, kje je,« preudari brzo in naredi velik križ s kredo na vrata. Nato gre domov, leže in zaspí. Tudi kuže pride kmalu s spečo kraljično; ko pa opazi križ na vratih, vzame kredo in naredi na vsa vežna vrata po vsem mestu enake križe.

Navsezgodaj pridejo kralj in kraljica, dvorjanka Marjanka in mnogo vitezov, da bi videli, kje je bila kraljična. »Tukaj!« zavpije kralj, ko ugleda prve duri s križem.

»Ne, tamkaj, ljubi moj!« pravi kraljica in pokaže druge dveri s križem.

(Konec prihodnjič.)

